BABA ŞİİRLERİ

Tematik Şiirler Dizisi: 8

İÇİNDEKİLER:

BABAM'A

Gel, seninle anacığım, maziyi yadedelim,
Analım babamızı, ruhunu şadedelim,
O, bu masum yuvanın oldu aziz şehidi,
Bu günleri görmeden kara toprağa gitti.
Öttürse borusunu İsrafil bir an için,
Mezarı kıpırdasa, oynasa için için.

Halimize bir baksa, kaldırsa bir başını,
Silse gözlerindeki ıstırabın yaşını,
Kafasında yer alan istifhamlar çözülse,
Bizim için yaptığı bütün gamlar çözülse.
Sükunla toprakları çekse bir üzerine,
Halinden memnun olsa, yatsa tekrar yerine.

Sana şefkat gösterdi masum bir evlat gibi,
Sonra Azrail geldi korkunç bir feryat gibi,
Kasıp kavurdu gitti, onu beraber aldı,
Arkasında hatıra iki zavallı kaldı.
Bürüdü gözlerini korkunç hırçın bir korku,
Gözleri açık gitti, kaderin cilvesi bu.

Bazı ufka dalarım, gözlerini görürüm,
O gözler ki sahibi mezarda bir kötürüm,
Yerinden kıpırdamaz, kolunu kaldıramaz,
Yolumuzda durana vurmak ister vuramaz.
Seneler önümüze ıstıraplar yığardı,
Küçük kalplerimize kasırgalar sığardı.

O göklerden bakardı, bize ilham verirdi,
Biz muvaffak oldukça, güler selam verirdi,
Bugün, hayatımızda mustarip bir sükun var,
Ne kadar ferahlasak, onsuz bize dünya dar.
Ufuktaki gözlerin tahassürü bir sönse,
Ne olurdu Allah' ım, gidenler geri dönse...

SITKI TUNCER
(1920 - 1978)

AYNI YÜREK LEKESİ

Babam gelirdi ve akşam olurdu.
Bahçedeki akasya ağacı
gün boyu biriktirdiği kuşları
Birer hayal topu olarak uzatırdı yatağımıza.
Siyah-beyaz bir fotoğraf gibi gelirdi babam.
Kamyonlar hep geceleri, hep uzaklara giderdi.
Ben o zamanlar bütün babaları susar sanırdım.
Yalnızca gaz lambasıyla konuşan
bir diş gıcırtısıydı babam.
Kapılar titreyerek açılır, titreyerek kapanırdı.
Tanrıyı ve uzun konuşanları sevmezdi hiç.
Babamdan yapılmış bir korkuydu dünya.
Ben o zamanlar yalnızlığı gece sanırdım.
Ne kadar susarsa o kadar terlerdi.
Boncuk boncuk döktüğü ter,
hep uzağından geçen kadınların
İçinde göveren gözleri miydi?
Babam en çok kışa yakışırdı.

Bütün oyunlarımız
başkalarının evlerine bir güzellemeydi.
Annem babamın günahları için
bir namaz yumağı hâlâ.
Ey penceresi dışarıya açık, içeriye kapalı evler...
Babam neden yalnızca içince güzeldi.
Şimdi beş ayrı evde aynı yürek lekesi
Süt kokularına yayılıp duruyor.
Babam on altı yıldır
ölüme saçmalığını anlatıyor...

1999

ŞÜKRÜ ERBAŞ
(1953 -   )

Derin Kesik, S. 35

BABA

Yalnızlığımdır hep bıçakların kestiği
Akşam çayında galetalarla yenen
Koyu atlar götürür terkisinde
Ne kadar kaçkın varsa evden
Uykumdur sokaklarda sürünür
Ya da düşer bir kadının elinden.

Yorgunluğumdur daha çok aşk
Gelip gider o şehrin gemilerinden
Esmerdir akşamlarda babam
Çok esmer güler resimlerden
O kadar yakın bilmediğim
Ölüme çok uzak günlerinden.

Ellerimdir dalgınlığımda hep
Hep bardaklarda, sular dururken
Sürahilerde - akşam vakitleri
Akşam çayına gelmiyen
Bir baba, aydınlıksız odalarda
Çok esmer güler resimlerinden...

ALİ PÜSKÜLLÜOĞLU
(1935 - 2008)

Uzun Atlar Denizi, S. 25-26

BABA

Hatırlar mısın baba, karların
Bir martının karnından ayrılmış tüyler gibi
Salınarak döküldüğü kış akşamlarında
Uykulu çocukluğumu sarıp sarmalayıp da
Kucağında eve taşıdığını?
O gündür,
Ben hep omuzunun üstünden baktım karlara...

Hatırlar mısın baba, Sapanca'da
Bizi büyük bir sandala doldurup da
Küreklere asıldığını?
Kıyıdan uzaklaştıkça sana yaklaştığımı,
Hayran hayran yarattığın güvene baktığımı.
O gündür,
Ben senin küreklerinle açıldım hayata.

Hatırlar mısın baba
Köy enstitülü başöğretmenimizle, Harun beyle
Resme çıktığınızı kırlara?
Ben görünürde öbür çocuklarla oynasam da
Aslında yaptığınız resmin içinde dolaştığımı,
peyzajın en gizli yerinden size baktığımı?
O gündür,
Ben hep bir resmin içinden baktım hayata...

Hatırlar mısın baba, Bandırma'da
Denize açılıp bizi oturttuğun kayalıklarda
Yaramaz ablam birden suya atlayınca
Ve küçücük bedeni batmaya başlayınca
Telaşla göz göze gelişimizi,
Dev kulaçlarının uzak umutsuzluğunu,
Gözlerindeki ölümcül kederi,
Adımı ağır bir sorumlulukla donatan sesini?
O gündür,
Ben o kulaçlarla yetiştim hayata...

Hatırlar mısın baba,
Kendi çocukluğunu anlatışını bana,
Genç ve güzel annenin vakitsiz ölümünü,
Susan ut sesini ve kederin
Kocaman evinizi örten kalın sisini,
Kabataş Lisesi'nin yatakhanesinde en ıssız saatlerde
Çarşafını yüzüne çekerek ağlayışını,
Bu yüzden hem baba hem anne oluşunu?
O gündür,
İçimde büyüttüm yarım çocukluğunu...

Hatırlar mısın baba,
Bebek'teki öğrenci evime ilk gelişini
Duvardaki büyük boşluğa çektiğim eğik çizgiyi,
boşluğu anlamlandıran elimi övüşünü
Ve o elim benle oldukça
Her boşluğu yenebileceğimi söyleyişini?
O gündür,
Ben hep eğik bir çizgi çektim hayata...

Hatırlar mısın baba,
On iki mart darbesinde tutuklandığımda
Adliye koridorundaki karşılaşmamızı,
Dayaktan morarmış yüzüme bakışını,
Derin acını benden saklayışını,
Herşeyin elinden alınmış gibi kalışını,
Hatırlar mısın baba?
O gündür,
Ve daima sol kolum havada...

Hatırlar mısın baba,
Yaptığın resimlerin tümündeki tek resmi:
Yalçın kayalar, soyunmuş ağaç, küçücük bir ev
Ve süreğen bir güz sonu hüznü
hep özlediğin arınma ve sis
Benim ne kadar içime işlemiş?
O gündür.
Yaptığım tek resim oldu bekleyiş...

Hatırlar mısın baba,
Serin Eylül günlerinde yürüye yürüye
İstanbul'da anılarını dolaştığını,
Yıl yıl, gün gün, saat saat
Geçen zamana baktığını,
Sahafları, Vefa'yı, Şehzadebaşı'ndaki evi
İçini ve çevresini neşeyle doldurarak
Yeniden yaşattığını?
O gündür,
Ben sana sarılır gibi sarıldım İstanbul'a...

Sen de bilirsin baba
Her baba olduğundan çok büyük görünür bir çocuğa,
Sen de öyle görünürdün o zamanlar bana.
Ama "İnsan" boyutunu her hatırladığımda,
Daha da büyüyeceksin anılarımda,
Daha da...

BALKAN NACİ İSLİMYELİ
(1947 -   )

Burgazada, 2006

BABA

Sendin,
Doğduğum gün
Bana ezan okuyan.

Boyun kocaman,
Kolların güçlü,
Bir hamlede kaldırıyorsun
Üçümüzü.

Her sabah gidersin
Ekmeğimiz için.
Her akşam,
Yorgun
Ama yüzün güleç,
Dönüşün bir düğün.

Biraz büyüsem,
Şöyle diyeceğim:
Yoo baba,
Bu sabah bende sıra,
Sen otur evde,
Annemle
Dinlen.

Ben
Koşacağım sokakları,
Rızkımız için.

Akşam,
Elimde kocaman
Bir somun,
Sevineceksin,
Kimbilir nasıl..

Yoo,
Teşekkür etme.
Dedim ya,
Sıra bende...

CAHİT ZARİFOĞLU
(1940 - 1987)

Baba Bu Kitap Sana, S. 122-123

BABA

Geçen sabah yine seni,
Dualarla andım baba.
Göz yaşımı yağmur gibi,
Sokaklara saldım baba.

Bir rüya gibi göçüşün,
Sürüyor mu sonsuzlara?
İnanmasam bile bir gün,
Döneceksin sandım baba.

Göçüp gittin uzaklara,
Yuva kurdun topraklara,
Dönmüyorsun buralara,
Hasretinle yandım baba.

Dönülmez bir yola girdin,
Toprakları mekan seçtin,
Duvarda asılı resmin,
Anılara kandım baba...

MEHMET AZİM

BABA!

Baba!
her yılbaşında
sana söyleyecek
bir tek
sözüm var:
"Seni ne kadar çok seversem
o kadar
çok olsun ömründen geçen yıllar... "
Baba!
Babam, ağabeyim, kardeşim, arkadaşım!
Ne zulüm, ne ölüm, ne korku
başımı eğemez!
Yalnız senin elini öpmek için
eğilir başım.
Babam, ağabeyim, kardeşim, arkadaşım.

1/1/1932

NÂZIM HİKMET RAN
(1902 - 1963)

Nâzım Hikmet, Bütün Şiirleri, S. 756

BABA!...

- Rahmetli Babamın Şahsında Tüm Babalara -

Sen gittin gideli ruhum tarûmar
İnsanlar cihandan acep ne umar?
Terk edilen için ömür bir kumar,

O gün bugün günler geçmiyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

Bir gönülün merkezine har düştü
Yaz ortası yüreğime kar düştü
Hayalimde yüceleşen yâr düştü,

Hüzün bedenimden göçmüyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

Hasret kaldık, aylar geçti sesine
Bülbüller ram olur gül nefesine

Ruhun veda etti ten kafesine,

Beden Azrail'den kaçmıyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

Rengârenk bahardın, ağır kış oldun
Gerçek idin, şimdi bize düş oldun
Gözden akan bir damlacık yaş oldun,

Göğümdeki kuşlar uçmuyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

Cennette saraylar, cehennemde nar
Kimine ağır kış, kimine bahar
Vuslat ötelerde, bize hasret var,

Ömür bize ışık saçmıyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

Bu âleme dair tükendi sözler
Perdeler inince kapandı gözler
Güneşim battı, karardı gündüzler,

Huzur, talih bizi seçmiyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

Rızamızla teslim olduk kadere
Ölüm bizi götürmesin kedere
Bu filmi seyrettik bilmem kaç kere,

Kul arzuyla zehir içmiyor baba!
Bahçemdeki güller açmıyor baba!

NİHAT MALKOÇ

BABA

Baba, cenaze töreninden geldi.
Yedi yaşındaki oğlu, açılmış gözleri,
boynundan sarkan muskası,
yaşına göre çok karmaşık düşünceleriyle
pencerenin yanında duruyordu.

Babası kollarına aldı onu;
çocuk sordu: "Annem nerede?"
Göğü göstererek,
"Cenette "diye yanıt verdi babası.

Geceleyin, acıyla bitkin,
uykusunda inledi baba.
Yatak odasının kapısında
usul usul yanıyordu bir fener;
bir kertenkele
duvarda pervaneleri kovalıyordu.

Çocuk uyandı,
elleriyle boşluğunu yokladı yatağın,
balkona çıktı.

Gözlerini göğe kaldırdı çocuk,
uzun uzun sessizce baktı.
Şaşkın düşünceleri
bir soru gönderdi geceye:
"Cennet nerede?"

Cevap gelmedi;
o bilgisiz karanlığın
yanan gözyaşları gibiydi yıldızlar.

RABINDRANATH TAGORE
(1861 - 1941)

(Hindistan)

Çeviri : Ülkü Tamer

Tagore, Hayatı, Sanatı, Eseri, S. 55

BABA

Sığmazsın bilirim bir kaç mısraya,
anlatmak isterim seni dünyaya,
acelen neydi ki uçtun semaya,
mezarının başında ağlarım baba.

Gururu, sevgiyi senden öğrendim,
mis gibi kokunu özledim baba,
bu kadar genç yaşta ölmemeliydin,
hasretin ciğerimi deliyor baba.

Bu kadar acıya nasıl dayandın?
Sabırlı olmayı öğrettin baba,
bu koca dünyaya neden sığmadın,
geride bıraktın bizleri baba.

Hastane yolları kaderin oldu,
yanında biz varız üzülme baba,
o kanser illeti ecelin oldu,
Mevla'dan ümitler kesilmez baba.

Sen gittin kimsemiz kalmadı şimdi,
bizi terketmeye hakkın yok baba,
dostum dediklerin düşmandır şimdi,
iyi ki namerdi görmedin baba.

Ağlarım gizlice sensiz günlerde,
faydasız, bilirim ağlamak baba,
yaşamak isterdin sen de bizlerle,
sensizken mutsuzuz inan ki baba.

Sigaran elinde, kaşların çatık,
nasıl da sevgini gizlerdin baba,
bir dilim ekmeğe soğanı katık,
çayı da çok fazla severdin baba...

ŞENOL MERSİN

BABA

Dünyanın düzeni çoktan değişti,
Çalanlar çırpanlar bey oldu baba!
Ar namus kalmadı, suç değil zina,
Nankörlük insanda huy oldu baba!

Unuttu çoğu, giydiği çarığı,
Yağmurlar kapattı birçok yarığı,
Kilise keşişi giymiş sarığı,
Devşirme artıklar soy oldu baba!

Kardeşi kardeşe kırdırır düşman,
Onca canlar verdik, olmadık pişman,
Ezilen zayıftır, ezense şişman,
Köşe başları hep pay oldu baba!

Çiftçinin elinde kaldı yabası,
Efendinin şimdi yanmaz sobası,
Göçe zorlandı on çocuk babası,
Kentte varoşlarda oy oldu baba!

İşçinin, memurun hali çok beter,
Bordroyu almadan maaşlar biter,
Ay başı gelince bizi kim tutar,
Maaşlı kaçmaktan tay oldu baba!

Fakir ot toplayıp yiyor yayladan,
Et gıdası gelir komşu Leyla'dan,
Gözümüz doydu İstanbul Layla'dan,
Yemeğimiz simit, çay oldu baba!

Çağ atladık sen öldükten bu yana,
Medeni olduk boyana boyana,
Küpeyi takan o yana, bu yana,
Gece bayan, gündüz bay oldu baba!

Okula yolladık oğlanı kızı,
Kayboldu sokakta bulunmaz izi,
Bu gençlerin hali içimde sızı,
Kurtlar sofrasına mey oldu baba!

Uğur oğlun için sözün vasiyet,
Bıraktığın gibi hala vaziyet,
Soyundan eksilmez asla haysiyet,
Sözlerim ok, dilim yay oldu baba!

UĞUR YENİLER

BABA BANA BAĞIRMA

- Yol ıslanmasın diye şemsiye açanlara -

Baba bana bağırma,
bülbülleri kaçırdın ormanlarımdan,
kulaklarımın kapılarını havalara uçurdun,
kapılar baba kapılar, pencereleri alıp gittiler,
tenorlar kaçtı ses tellerinden,
çevreye saçıldı yavru diktatörler,
seni ne sopranolar istedi de vermedik baba.

Baba bana bağırma,
bayrak direklerine konan kartalları anlat,
uzun uzadıya,
nasıl da göremediler avcıları
o keskin gözleriyle, vah hah ha.
Şans yıldızlara özgü bir yalan baba,
yıldızlara tükürüp tükürüp

onları gezegen yaptınız,
savaşan halklar taktınız dünyanın boynuna.

Yalanları yazdım defterime, hiç unutmadım,
radyasyonu radyo istasyonu sanan Bakanları,
çiğleri, Meclis tavanını çiğ köftelerle çiğneyen,
doğum sonrası acılarını
cüce ülkeler doğuran kadınların.

Hiç unutmadım,
sakallarını yüzlerinde,
yüzlerini sakallarında unutan adamları
ve ısırgan tarlalarındaki parçalarını
Uğur Mumcu'yu biz yapan bombanın.

Hiç unutmadım
uzak yakın tüm tuzakları baba,
yolun ezdiği oyuncak bir kamyonsun sen,
bir gam ağacısın,
kar yüküne dayanamayıp kırılan.
İlkbaharı gerzeklere ödünç verdin,
geri getirmediler,
güneşin başına gelenleri
biz ilkbaharsız nasıl anlarız baba?

Baba bana bağırma,
bir kulağımdan giriyor sözlerin,
öbür kulağımı tıkıyor.
Buenos Aires'te olsaydım diyorum içimden,
Eva'nın peronunda,
karanlıktan kuşlar çalan bir tren,
bir bıçak kaçağı,
tangonun bacaklarını havaya kaldırdığı kentte,
ama iyi ki buradayım, burada hiçbir şeyi unutmadan.

Burada,
bilginin bilgisizlikten daha çok acı verdiği yerde,
burada, tam karşında.
Hapisanelerde hintyağı gibi bir şeydi zaman,
hastanelerde pıhtılaşmış kan gemisi gibi
yol alırdı saatler.
Karılarının namuslarını dillerinde saklayan
adamlar vardı bir taraflarda,
televizyon kanallarında yitirilen çocuklar,
gökyüzüne düşmemek için denize yapışan balıklar
ve depolara indirilen Lenin heykelleri vardı
Sovyet Rusya'da.
Kafandaki duvarları
niye cebine koymuyorsun sen baba?

Baba bana bağırma,
farkında değilsin,
arkasını ezilenlerin yaladığı
bir posta puludur dünya.
Bir karadelik yutana kadar uzayda bizi,
asansör boşluğuna itilen bir kedisin sen.
Söylemenin tam sırası,
ülkeyi bu duruma senin oy verdiğin
partiler getirdi baba.
Ama ben buradayım, burada hiçbir şeyi unutmadan,
bir yaşamlık kaygı duruşundayım,
yakın tarihimiz için.

Baba bana bağırma,
bacağından vurulursa bir şiir,
nereye kadar gidebilir?
Bana bağırma baba,
kendine bağır,
yoksa her şey bitebilir...

AKGÜN AKOVA
(1962 -   )

Baba Bu Kitap Sana, S. 234 - 236

BABA EVİ

Ne arayan ne soran var,
Çökmeye yüz tutmuş duvar,
Çatı dersen gitti gider,
Oğuldan, kızdan bir haber,
Bekler durur baba evi.

Kimler karmıştı harcını,
Kim çatmıştı çatısını?
Döşemenin çivisini
Yerine çakacak birini
Bekler durur baba evi.

Yıllar yılı dolup taştı,
Her gelene kucak açtı,
Birden bire işsiz kaldı,
Anlamadı bu ne işti,
Şaşar durur baba evi...

SÜLEYMAN APAYDIN

BABA OĞUL

Oğlum
Fidanım
Neyim var senden başka
De bana

Kırpmadın gözlerini
Geldin geleli
Yemedin
Sen sende değilsin

De
Neden
Yanı başımda düştü
Bir bir
Onyedi can
Yüzüm onların yüzü
Ellerim onların
Ölüler
Yemek yer mi
Uyurlar mı

Durur mu
Durdu zaman
Dağların çıplak dağların orda
Ağaçlar
Yürüdü
Yer yürüdü
Elsiz ayaksız
Kaldım bır başıma
Gözüm gördüğünden utanır
Gözüm gördüğünden utanır
Elim tuttuğundan
Elim tuttuğundan
De
Ben nasıl bende olayım.

2001

CENGİZ BEKTAŞ
(1934 - 2020)

Su Gölgesi, S. 66-67

BABA OLMAK

Ayakta dur aynanın önünde,
Islak saçlarına dokunayım oğul.

Sözcüklere benzeyen oğul,
Nesneler sensiz de konuşurlar,
Aklında tut sözlerini, unutma,
Ne kendi sesini boğdur,
Ne de sesinle boğ onları.

Bütün yüreğinle neyi seviyorsun?
Bütün yüreğinle neyi seviyorsan
Yolun onların yoludur.

Çıplak sözcüklere benziyorsun oğul,
Sözcüklerden doğdun,
Ananla benim aramda.
Onlar kadar onurlu yaşa
Ve öylesine git ki,
Hiç belli olmasın gidişin.

ÖZDEMİR İNCE
(1936 -   )

Türk Dili Dil ve Edebiyat Dergisi
Eylül 1979, S: 336, S. 134

BABA, GÜNÜN KUTLU OLSUN

Sokaklarda iş arayan,
Baba günün kutlu olsun.
Bir oyuncak alamayan,
Baba günün kutlu olsun.

Gelip şehire takılmış,
Hasretten bağrı yakılmış,
Gecekondusu yıkılmış,
Baba günün kutlu olsun.

Cebinde yok çay parası,
Birinci'dir cıgarası,
Avratnan açık arası,
Baba günün kutlu olsun.

Hergün yayan düşer yola,
Borç takınmış sağa sola,
Eğer yaşıyorsan hala,
Baba günün kutlu olsun...

CEBBAR KORKMAZ

BABADAN OĞULA

Gülersen gönlümde çiçekler açar
Sevgiyle getirdik dünyaya seni
İnsanlar şüphesiz ümitle yaşar
Tanrı o ümide bağlaya seni,

Gerçekten olmadık para düşkünü
Cihânın bir pula sattık köşkünü
Yaktıksak kalbinde sanat aşkını
Yüceltmek istedik dehâya seni

Sen dönme yolundan çatılsın kaşlar
Ey oğul aldırma yarılsın başlar
Kaç yıldır dört yana attığın taşlar
Getirdi Eşref'le hizaya seni.

Bak! Dünya ne güzel bu sitem niye
Ettim ben adımı sana hediye
Mutluyum ey oğul babanım diye
Çarptırma hicvinle cezaya beni.

LÜTFİ OĞUZCAN
(1901 - 1975)

Kuvayi Milliye, Haziran 1975, Sayı 177, S. 4

BABADAN OĞULA

Eve dönmez bir akşam;
Ve gün yüzlü çocuğu,
Sorar: Nerede babam?

Bakarlar, oldu, bitti;
Gelir, derler çocuğa,
Baban attâya gitti.

Uzar gider bu attâ;
Ve neler neler olmaz!
Ve kimbilir ve hattâ;

Bir mahşer gerisinde;
Babası döner birgün,
Oğlunun derisinde...

NECİP FAZIL KISAKÜREK
(1905 - 1983)

Baba Bu Kitap Sana, S. 34

BABALAR GÜZELİNE MERSİYE

Gittin; dünya bir kafes, devâ mahpus, söz ketum
Gittin; çekildi suyu can nehrinin; kaldı kum
Doruklarda bahardın, derinde servi boylu
Muhabbet fedaisi, yiğit, cihangir soylu
Göklere yönelirdin gece gündüz, susardın
Zamana defineler verip mekânı sardın
Yetim kalmış çiçekler sana meftun bakardı
Yuvanda gülkurusu bakışların kokardı
Tenhada çoğaltırdın gözlerini kimsesiz
Gözlerin başkaları için ağlardı sessiz
Bereket dağıtırdın çocukların kalbine
Sonbaharına erip döndürüldün Rabbine
Kör bakmayı bilmezdin; özde ruhun yanardı
Rüzgâr, yağmur ve güneş seni meczup sanardı
Şimdi yansın kapılar, pencereler kırılsın
Vadiyi sel götürsün, dağ ikiye yarılsın
Öncü bir kıyametten geçtiğin ândı ölüm
Sen rüyadan uyandın; senden uyandı ölüm

Bu gün kardelenlere kanın sızdığı gündür
Bu gün samanyolunda aşkın gezdiği gündür

Ân gelir, seni nâçâr kılan dert nîran olur
Alıcı kuşlar gibi vurulup vîran olur
Yedi iklimden sorar düşlerini yârenler
Buhurdanlıkta taşır hâtıranı erenler
Kırlangıç yuva yapsın şimdi lâlezarına
Erguvan tohumları ekildi mezarına
Bu mezar taşı kime ne söylüyor; bu yıldız
Bu gök, yaralı bulut, çâresizlik; bu ıssız
Ülkenin hangi dağı, ovası şimdi benim
Seninle sessizliğin koynuna girdi tenim

Âh kırılan ellerim, ah çürüyen kanlı göz
Bir cefâ girdabında dalgalanıp yandı öz
Her yüzde bir tebessüm oluyor filizlerin
Haramilerde bile ışıldıyor izlerin
Nâm yurdunda gölgeydin, merhamet burcunda dev
Sokak garip; münzevi bir rüyada şimdi ev
Hicrana varan yolun her köşesinde serap
Şehir şehir ürperiş, ülke ülke ıstırap

Bu gün hüznün şairi lif lif çözdüğü gündür
Bu gün kalemin "eyvah" diye yazdığı gündür.

NURULLAH GENÇ
(1960 -)

BABALAR İÇİN

Baba gibi can bulunmaz,
Ağzımızda dildir baba,
Temelsiz yuva kurulmaz,
Sağlam temel, beldir baba.

Annem her gün ismin söyler,
Gölgesinde gönül eyler,
Başsız olmaz şehir, köyler,
Baş kentimiz, ildir baba.

Başımızda baş tacımız,
Derde derman ilacımız,
Meyveli bağ ağacımız,
Bahçemizde güldür baba.

Mutlu günde bayramımız,
Onsuz olmaz ayranımız,
Bereketli hep soframız,
Çiçek, arı, baldır baba.

Kördüğümü elsiz çözer,
Gönlümüzde gizli gezer,
Kalem gibi yazı yazar,
Sevdamıza çöldür baba.

Deryamıza gemi olur,
Her limana uğrar durur,
Önde gider, yolu bulur,
Kaptanımız, mildir baba.

Dertler üst üste dizilir,
Gam keder ile ezilir,
Tuncay'a bakar üzülür,
Açan kanat, koldur baba...

TUNCAY AKDENİZ

BABALARI 141-142' DEN YARGILANAN ÇOCUKLARA

Hayır, baban kimseyi öldürmedi
Utanma arkadaşlarından
Baban arkadaşların da mutlu olsun istedi.
Utanma babam hapiste demekten
Babanın suçu çocukları sevmekti.

Evet, uzun bir süre
Baban getiremiyecek ekmeği eve,
Ekmeksiz kimse kalmasın diye
Yazı yazmaktan suçlu.

Babanı yıllar sonra
Gördüğün zaman dik olsun başın.
Babana yakışır ol
Kaçma düşünmekten.
Düşünmek suç olsa da
Savun suçsuzluğunu
Babanın değil
Halkın.

SENNUR SEZER

Baba Bu Kitap Sana, S. 131

BABALARIMIZ

Nasıl anne sevgisi kutsalsa;
Bir o kadar da yücedir, baba duygusu.
Önce filizlenir körpe yürekte sevgisi,
Sonra,
Bire bin veren başak olur,
Yaprak olur, dal olur,
Çiçek olur, renk olur,
Koku olur, bahar olur!
Öyle bir yerleşir ki yüreğe;
Yürek, adam gibi yürek olur!

Baba, babam, babalarımız,
Tüm dünyanın fedakâr babaları,
Bugün, hepinizin önünde,
Sevgiyle, saygıyla eğiliyorum,
Gönlümü bir çiçek yaptım,
Alın, size veriyorum!

Babalar,
Annelerimizin sevgi gülleri,
Kalplerimizin temel direği,
Ne kadar büyüksünüz gözlerimizde,
İnsanlık, sevecenlik var özünüzde.
Yarınların imzâsıdır sizde her bir çaba,
Cennet kadar güzeldir,
Tıpkı
Anne gibi her baba!

OKTAY ZERRİN

BABAM

Bazı an öyle yaman,
Dünya korkar sanırım,
Biraz sabır ve iman,
Ben babamı tanırım.

Harman yanarken gördüm,
Yağmur yağarken gördüm,
Güler, ağlarken gördüm,
Ben babamı tanırım.

Babam en büyük çeri,
Ekmektir alın teri,
Uy babamın elleri,
Ben babamı tanırım.

Evimizin direği,
Ne büyüktür yüreği,
O erkeğin erkeği,
Ben babamı tanırım.

Büyüktür dağlar kadar,
Bulunmaz ona uyar,
Azıcık parası var,
Ben babamı tanırım.

O toprakla güreşir,
Öküzüyle dilleşir,
Dünyamız güzelleşir,
Ben babamı tanırım...

ALİ AKBAŞ

BABAM

Dünyaların en iyi babası benim babamdır.
Düşmandır düşüncelerimiz,
Dosttur ellerimiz.
Dünyada tek elini öptüğüm,
Babamdır.
Kırkını geçtin, adam olmadın der,
Başım önünde dinlerim,
Önünde tek baş eğdiğim babamdır.
Sabahlara dek Kur'an okur
Anamın ruhuna,
İnanır ona kavuşacağına.
Bana gâvur der
Diş bilemeden
Dünyada tek bağışladığı ben,
Tek bağışladığım odur.
Başım derde girdikçe bakar çocuklarıma,
Bitürlü ölemiyorum der senin yüzünden,
Çocuklar ortada kalacak,
Ölemez kahrımdan benim,
Yaşamak zorunda benim yüzümden.
Gözlerindeki ateş bakışlarında söner,
Tuttuğun altın olsun der.
Çocukluğumu tek anlayan odur,
Dünyaların en iyi babası benim babamdır...

AZİZ NESİN
(1915 - 1995)

Gömüyü Arayan Adam, S. 27-28

BABAM

Elleri kurumuş ağaç kabuğuna benzerdi
Anımsadıkça
şurama bir şey düğümlenir.

Taşçıydı.
Taşlık bahçelerde akşamlara değin
Balyoz sallardı.

Bize sevgisini bırakıp gitti.
Başka bir şeyi yoktu.

Babalar pek anılmaz şiirlerde.
Annelerdir daha çok sözü edilen.
Beslenip barındıkları yere belki
Bir sığınma duygusudur şairleri
Biraz da buna yönelten.

Yok benim de
Babam için bir şiirim.
Taşı
İğri durur bu yüzden.

2000

METİN DEMİRTAŞ
(1938 - 2014)

Hazırol Kalbim, S. 161

BABAM

Babam,
Ben geldim..

Kocaman kızın!
"İyi yaptın be kızım"
Diyemedin bana.
Kahvenin önünden geçtim,
Her zaman oturduğun sandalyen boştu,
Karşılamaya da çıkamamıştın.
Eve gittim,
Kapıyı açmadın.
Babam ben geldim,
Kocaman kızın!
N'olur,
Bırak sarılayım boynuna,

Kokunu özledim,
Peynirle karışık lehim kokunu,
Gözlerini özledim,
Yeşil yeşil,
Ellerini özledim..

Babam ,
Ben geldim,
Kocaman kızın!
Sana selam getiremedim kimseden,
Gizlice kaçtım geldim.
Anam iyi,
Merak etme,
Kardeşimle kalıyor,
Özlem işe başladı,
Onur okulda,
Ben bildiğin gibi,
Kafam bu aralar biraz karışık..

Babam ,
Ben geldim,
Başıma yıkıldı sanki kasaba,
Yoksun..
Dün,
Yine bir adamın peşinden koştum,
İki elinde iki poşet,
Başında kasket
Sana çok benziyordu babam.
Yolunu kestim,
Sen değildin babam,
Acayip acayip yüzüme baktı,
Anlamadı babam,
Anlayamadı,
Anlatamadım..

Boşuna çaldı telefonlar,
Kapı zilleri boşuna.
Biliyor musun,
Kuru ekmekleri ıslattım dün,
Hastanede olduğu gibi,
Sonra balkona koydum.
Kuşlar seni sordular babam,
Çoktandır görünmüyor dediler,
Nasıl söylerim babam,
Nasıl?

Bakkaldan bir torba yem aldım,
Çınar altında kumrulara döktüm,
Güvercinlere..
Önce çekindiler,
İnemediler,
Sonra,
Tek tek süzüldüler,
Hiçbir şey sormadılar,
Galiba anladılar..

Çocuklar geçti kapının önünden,
Hafif aralayıp bahçe kapısını,
Bir şeyler fısıldaşıp,
Birbirlerine baktılar.
Sonra, biri
Ürkek adımlarla girdi içeri,
Şeker kutusunu açtı,
Önce kendi aldı,
Sonra arkadaşları,
Gülümsediler yüzüme bakıp
Seni sordular..

Babam ,
Ben geldim..
Asmada üzüm yok bu sene,
Çiçekler kurumuş,
Boncuk ta yok ortalarda,
Çağırdım gelmedi,
Belki senin oralardadır,
Kimbilir..

Babam,
Ben geldim..
Erik ağacının altındayım,
Burası çok kalabalık be babam,
Bir o kadar da sessiz.
Yaban otlarını ayıkladım,
Güller çiçek açmamış,
Belki zamanı değil,
Biraz su döktüm,
Mezar taşını okşadım. Babam,
Adını bile yanlış yazmışlar,
Biliyor musun?
7/12/1999 tarih doğru..

Biliyor musun?
Ben seni çok özledim be babam!
Babam benim!
Canım babam...

NURTEN ALTINOK

BABAM

Babam, uykunu böleceğim,
ama seninle konuşmak istiyorum.
Uyan baba, uyan! Bak sana neler anlatacağım.
Baş ucuna gelip, sana böyle haykırdığımda gözlerini açıyorsun,
Biliyorum
Beni dinliyor, belki de bana bir şeyler fısıldıyorsun,
Biliyorum.
Ama gücüm, ne toprağı yenip gözlerine ulaşmaya yetiyor.
Ne de fısıltılarını işitebiliyorum.
Yine de öğrettiğin gibi hissedebiliyorum.
Yarın 18 Şubat.
Sen gideli altı sene oldu.
Bize "elveda" demeden ilk gidişindi.
Bizleri öpmeden ilk kapıdan çıkışın,
Gelirken alayım; bir şey lazım mı diye sormayı ilk unutuşun
Kravatını bile takmamıştın bu sefer,

Nereye gittin ki, bu kadar önemsizleşti alışkanlıkların?
Soğuk mu baba oralar?
Güneş bir nebze olsun dokunur mu gözlerine?
Of of gözlerin beni çıldırtıyor.
En uzun, en anlamlı nutukları gözlerinden okudum hep.
Hala, evimizin duvarında bana neler anlatıyorlar neler...
Bir sen daha vardı gözlerinde senden öte
Bari biriniz kaldınız benimle, çok şükür.
Altı yıldır damarlarımda kaç tur attın kim bilir?
Sen damarlarımda dolaşıyorsun.
İkimiz bunu biliyoruz ya, bu da yeter.
Babam, buraları hiç merak etme.
Tanrının toprağın altındaki loşundan daha karanlık bu dünya
Bizim evde bir ben kaldım.
İki delikanlı da üniversiteyi bu yıl bitiriyorlar
Nasıl asiler, nasıl senin oğlun olduklarını anlatıyorlar
Her attıkları adımda, bilemezsin
Yarın üçümüz de geleceğiz başucuna.
Bir de, sakın telaşlanma, bu üç kardeş hep el ele
Ve tek yumruk.
Ne güzel dostların var babam,
Sana her geldiğimde, kimin koyduğunu bilmediğim çiçekler
Buluyorum küçük bahçende.
Bizi arayıp, soruyorlar, birbirleriyle tanıştırırken
"Yeğenim" diye hitap ediyorlar. "Sadığımın kızı",
seni anlatıyorlar sonra
Tam bir Ankara delikanlısıydı diyorlar.
Övüyorlar, övüyorlar,
Yine söylüyorum "Sen sağken de badem gözlüydün babam"
Yüksek dağlardaki uzak ağaç görüntülerine
Bulutların karmaşasına
Dalgalara, yakamozlara, gruplara,

Gece uzaklardan gelirken yok kenarındaki
Çalıların garip şekillenişlerine,
Minicik bir hareket eder mi diye, duvardaki resmine
Uyumak üzereyken gelen tıkırtıyla irkilip,
evin dört bir köşesine bakıyorum hep
Karşıma çıkarsın diye.
Lanet olsun, yoksun!
Bir gece rüyama gir baba!
Kucakla, ıslak ıslak bir öp be!
Çok özledin; çok özledim anlıyor musun?
Çok özledim...

SERDAR ERKUL

BABAM

Mavi çakımlı tramway
Dubaları oynuyor
Galata Köprüsü'nün.

Dar-ül-fünun talebesi
Mustafa Raşit
Halep'ten gelmiş
İdadi mezunu
Geçememiş köprüden
Paralı o zaman.

Banco Commerciale d'Italiana
Pera Palas
Beyoğlu Maksim
Şanoda Müzeyyen Senar
"Ferayi'dir kızın Adı..."

Ulufe aldım
Fukara Cemiyetine
Padişahım çok yaşa

Redingotum yastık
Yatağım tahta
Rehberlik ediyordum
İranlı softalara.

"Ümmidi afil"
İlk romanım
Muharrir idim.

Averoff Samsun'da
Bombardıman
Gazhane yanıyor
Bin üç yüz otuz sekiz
Tarih düşürmüştüm
Kırkın çıkmamıştı daha.

Tüttür tüttür zararı yok
Mis kokulu duman
Serkldoryan.

Kaldır başını bak
Ankara Kalesi'ne
Beni kodun gittin
Elâ gözlü babam.

VÜS'AT ORHAN BENER
(1922 - 2005)

Manzumeler, S. 9-10

BABAM İÇİN

Allahım!... İşte bugün,
Şu zavallı ömrümün
En matemli bir günü.

Elim böğrümde kaldım,
Ben bugün haber aldım:
Babamın öldüğünü.

Bitti hayatın tadı,
Bu haber bırakmadı,
Dudağımda tebessüm.

Kalbim oyuldu yer yer,
Aman Yarabbi, meğer
Ne acıklı imiş ölüm.

Daha birkaç gün evvel,
Yüzümü okşayan el,
Şimdi toprak oluyor.

Kendi vücudum kadar
Bana yakın olanlar,
Birden, uzak oluyor.

Ah Baba!.. Daha düne
Kadar senin göğsüne
Saklıyordum başımı.

İnan babacığım, inan,
Bu ateş menba'ından
Kuruttu gözyaşımı...

SABAHATTİN ALİ
(1907 - 1948)

Sabahattin Ali, Asım Bezirci, S. 18-19

BABAM İÇİN

Yaz bahçesi! Sefalı vakitler!
Rüzgâr narin! Hayat ince!

Zamanın rengi
kıvamına erince,

sofraya ardıç
dalı değerdi.

Sen, olgun kavun!
Ben, delikanlı peynir!

Hemhal olur söyleşirdik.
Genç babam, gencecik babam.

SİNA AKYOL
(1950 -)

Belki Çiçek Dağına, Toplu Şiirler, S. 161

BABAM VE BEN

Ah benim saçı erken ağaran babam
kardeşlerinin en yoksulu
baba tarafının tek solcusu babam
sen işçiden emeklisin ben şiirden
yoksuluz ikimiz de bir meyhaneye gitsek
bir masanın başından sonuna kadar

Ah benim saçı erken ağaran babam
elden ayaktan düşersen bir gün
yanında olabilir miyim bilmem
yaşadığım her an aleyhime bir delil
doktorların ve devletin nazarında
atlatırsam onları ki bu çoktan
asfalt yolun toprağa karıştığı andır
henüz bana bakma ihtimali olan
bir çocuk da yapmadığıma göre
olsa olsa benim o uzunluktaki yaşım
kırık bir rakı bardağından akan kandır.

NEVZAT ÇELİK
(1960 -   )

Baba, Bu Kitap Sana, S. 225

BABAM VE USTAM

- Babam Kel Hasan Usta'ya -

"Babam ve Ustam":
Çıraklıktan yetişen iki mektup
pulsuz, zarfsız, kâğıtsız
birbirine emanet iki çocuk
bir çift adam her yere yetişmeye
hayatı onarmaya, acıyla uslanmaya,
kırılıp katlanmaya bir çift kanat
sırtında ev, gönlünde iyilik,
omuzlarında hayat
anladım ki ustam kırılanla kırılmak değil
marifet kırılanı onarmak.

HAYDAR ERGÜLEN
(1956 -   )

Zarf, S. 41-42

BABAM'A

El etek öpmeden geldin bu günlere,
Küçülmeden tutkularına,
Yenilmeden ihtiraslarına,
Mahçup olmadan kendine,
Çocuklarına
Ve dostlarına.
Alnında ter,
Gözünde ışık,
Gönlünde gurur,
Olursa işte böylesi olur...

AHMET SELÇUK İLKAN
(1955 -   )

BABAM'A

Üzerime titreyen en kıymetli bedensin,
Bana hayatı parlak, renkli gösteren sensin,
Senin yüzün aydan da, güneşten de nurludur,
Aşıladığın saygı bir değil, bin türlüdür.

Benim için ufukta batmayan bir güneşsin,
Koruyan ve ısıtan sönmeyen bir ateşsin.

Öğütlerin ruhuma şifa veren ilaçtır,
Kalbim senin sevgine, varlığına muhtaçtır.
Sen varsın diye içim güvenir istikbale,
Sessiz dünyada her şey bence erer zevale.

İçerimde çırpınan bir ikinci yüreksin,
Benim nazarımda sen, Tanrı kadar yükseksin...

AYHAN BARAN

BABAMA

Hayat yokuşunda takılıp kalsam,
Bütün engelleri kaldırandın sen.
Bir buhran içinde sızlanıp dursam,
Ruhuma can veren çağlayandın sen.

Derdimle dertlenip derman arardın.
Her türlü yaramı kendin sarardın.
Bir tek bakışımdan beni anlardın.
Gözümde yaş görsen ağlayandın sen.

Bir kasım sabahı terk ettin beni.
Aldı seni benden ölüm gerçeği.
Kokluyorum şimdi mezar çiçeği.
Artık mevsimleri soldurandın sen.

ÜLKÜ DUYSAK

BABAM'A MEKTUP

Sen öldün öleli her şey zahmetli,
İnan ki yaşamak zul oldu baba,
Ben özürlü yetim, sense rahmetli,
Anam da haliyle dul oldu baba.

Duyanlar ilk önce eve doldular,
Halimi görenler saç baş yoldular,
Şimdiyse her şeye kusur buldular,
Giydiğim elbise çul oldu baba.

Olgunduk, pişkindik, hamur olmadık,
Tertemiz topraktık, çamur olmadık,
İyiydik, dört başı mamur olmadık,
Fakat dert yarıydı, ful oldu baba.

Çoğaldı "keşke"miz, "eğer"lerimiz,
Koz versek satılır ciğerlerimiz,
Yerle bir edildi değerlerimiz,
Korkarım harcandı, pul oldu baba.

Eskiden bu kadar belli değildi,
Bağlar ip bilmezdi, telli değildi,
İnsanın çoğu dört elli değildi,
Kullar hep kullara kul oldu baba...

MUAMMER BAYDERE

BABAMA SELAM SÖYLE

Karlı bir akşamdı Ankara'da;
Son kez elele yürümüştük,
Bitmesin istediğimiz yola.
Kısacık beraberliğimizin bütün anılarını sığdırmıştık.
Yazarsın bana demiştin.
Bende yazarım sana sık sık.
Ağlıyordum....
Sen görmeyesin diye kaldırmıyordum başımı.
Elimi daha sıkı tuttun,
Anlıyordun....
Bu ayrılığa dayanmıyordu kalbim,
Öğrettiğim çiçek adlarını unutma dedin,
Kelebekleri kitap arasında kurutma,
Sık sık fotoğraf çektir, yolla bana,
Kitaplarım sana emanet,
İncitme kimseyi, kin büyütme kalbinde...
Beni bekle...

Yol bitti, gidiyordun artık; gittin
Sokakta gördüklerimi, filmlerdeki aktörleri sen sandım bir süre,
Kin büyütmedim kalbimde söz vermiştim sana diye,
Kitaplarını okudum, kelebeklerine dokunmadım,
Öğrendiğim çiçek adlarına yenilerini ekledim,
En çok fesleğeni, çoban heybesini, akşam sefasını sevdim.
Seni beklerken çok şey öğrendim,
Yolunu gözlediğim, sevdiğim ilk adam...
Nasıl olsa bulacaktır diye, her görüşümde aynı sesle seslendim
Uçak, babama selam söyle!
Beni kötü rüyalardan uyandıran sevdiğim ilk adam...
Bir bilsen seni nasıl özledim...
Kar yağıyor şimdi, otuz yaşım bitti,
Kitapların bende, kelebekler gibi kar taneleri,
Kendi yolumda yürürken hiç unutmadım o cümleyi;
Selamını aldım babacığım,
Kin büyütmedim kalbimde....
Küçük kızının gözleri hala senin çiçeklerinde.
Uçak, babama selam söyle!
Uçak, babama selam söyle!

İCLAL AYDIN
(1971 -   )

BABAMIN YARIM KALMIŞ SEVDASININ YERİNE

- Âşık Davud Sulâri ve Yalnızbağlı Necati Gültepe için -

Sineme yüzlerce ok saplanırdı
"Kirpiğin kaşına değdiği zaman."
Bir sızı içimde keleplenirdi,
Kulağım adını duyduğu zaman.

Kâh zülfünün karasında yatardım,
Kâh gözünün deryasında yiterdim.
Seni hayal eder, dilek tutardım,
Göğümde bir yıldız kaydığı zaman.

Bahar başlayınca elvan toyuna,
Sevdam çiçek açar idi boyuna.
Koyakdaki gür derenin suyuna,
Söğüt dallarını eğdiği zaman.

Meltem vursa yüzündeki güllere,
Dokunurdu gönlümdeki tellere.
Bakarak ağlardım cılga yollara,
Bir türkü bağrımı oyduğu zaman.

Bu aşk can evimde kaldı da yarım,
Hâlâ o iklimden sesler duyarım.
Kim bilir belki de sana doyarım,
Topraklar yağmura doyduğu zaman.

DİLÂVER CEBECİ
(1943 - 2008)

Dilâver Cebeci, Bütün Şiirleri, S. 11-12

BABAYA MEKTUP

Değil de kalleşliği
Niye aşıladın sevgiyi,
Neden bizi bereketli kılmak istedin,
Bizi bizde bırakmadın?

Oysa çetindi kavgan yaşamla,
Hayvanlara verilen kuru ekmekleri
Islatıp yemiştin öksüzken.

Hiç,
Hatta resmini bile görmemişken babanın,
Niye hep yanımızdaydın baba?

Ve seni tanımaya başladığımda,
Nasırlar yer bulamıyordu
Kireç ve çimento çatlaklarından. Ellerin
Sıvazlarken sırtımızı baba,
Acıtırdı bazen ama kaşağı gibi gelirdi.
Ellerin,
Şifa idi hatta ağrıyan yerlere,
Mala sallamakla güçlü ellerin.
Senin ekmeğin,
Mala tuttuğun ellerinde,
Alnında parıldayan terde,
Eksik alıp fazla veren cömertliğinde.

Karnı doymuş, ellere muhtaç olmayan
Sırtı pek çocuklarını
Yanık sesiyle uyuturken
Gözyaşında sakladığın mutluluğunda.

Niye baba, öğrenseydik
Biz de kazıklamayı,
Bilseydik biz de büyüklenmeyi,
Kötülüğe kötülükle karşılık verseydik de
Başkalarından iyilik görseydik.

Hani o bisikletin arkasında sana sarılırken
Arkaya uzatıp elini dengeni bozmadan
Makas alıp da yanağımdan
Biricik oğlum dediğin? Sesin,
ne sıcacıktı rüzgarla.
Niye baba
senin ceza defterinde
Tokat yazmaz ellerin?

Oysa sen feleğin tokatını çoktan yemiştin.
Niye o feleğe boyun eğdin de muhtaç değilken
Muhtaçların karşısında mahçup durdun ve şükrettin,
Bize hırs yerine teşekkürle azmi gösterdin?

Kireçlenmiş eğri boynunla,
Biliyorum,
Çimento torbalarının ağırlığını
Beline sardığın kuşakta taşıdığını.
Ama dimdik ayaktaydın,
Kazandığın paranın hakkını verirken
Ve herkes seni severdi
ve de çalışkanlığına hayrandı,
ucuzdu ama işçiliğin
içindeki iyiliğin yanında.

Okumadığın için,
kağıdı tanımadığın için galiba
ama biz korktuk
başkalarında görünce üç kağıdı.
Doğru, sen kağıdı
domates ekmeği yerken
betona örtü diye serdiğin
çimento kağıdında bildin.

Hatta baba ben doğunca bile
çimento kağıdından
temmuzun on dört sıcağında
yelpaze yapmışsın değil mi?
O günden beri hayatın telaşında
O yelpazedeki sevgi serinletir yüreğimi,
Yokluğunda baba..

Hani babası hep mükemmeldir ya çocuğa,
Sonra beğenmez bıyıkları terleyince
Ve zaman yenince
anlar insan kıymetini,
Baba olunca,
Yaşlandığında babasının..

Kusura bakma baba,
O kadar büyüksün,
O kadar yüksektesin ki,
Sana ulaşmak imkansız.
Şimdiki zamanda,
Tek sözüm sana:
Sevgine layık olamadık, affet baba...

AYDIN SARI

22 Şubat 2006 günü vefat
eden babama atfen yazılmıştır.

BENİM BABAM

Bu adam benim babam,
sekiz köşe kasketiyle,
omuzunda sekosuyla hey!
Cebinde yok parası,
Bafra'dır cigarası,
yüreğindedir yarası,
altı çocuk büyütmüş,
bir işçi maaşıyla,
bu adam benim babam hey!

Ağlama benim babam,
ağlama naçar babam,
kara gün geçer babam hey!
Bir kapıyı kapayan,
gene açar babam,
ağlama benim babam hey!
Ağlama mazlum babam,
ağlama naçar babam,
kara gün geçer babam hey!
Bir kapıyı kapayan,
gene açar babam,
Allah büyük babam hey!

Bu adam benim babam,
derdi dağlardan büyük,
çaresiz (biçare), beli bükük hey!
Bir gün olsun gülmemiş,
rahat nedir bilmemiş,
gözyaşını silmemiş,
bir lokma ekmek için,
kimseye eğilmemiş,
bu adam benim babam hey!

Benim babam mert adamdı,
mangal gibi yüreği,
yufka gibi kalbi vardı.
Hayatım boyunca o'na özendim,
fedakardı,
bir dikili ağacı olmadı belki
ama kendisi
onuruyla yaşayan koskoca bir çınardı.
Üstümdeki kol kanat,
sırtımı yasladığım dağ gibiydi,
ben babamın oğluyum,
tepeden tırnağa Anadolu'yum...

FATİH KISAPARMAK
(1961 -)

BİR BABA İÇİN

1

Odamın ışığı yanıyor bütün gece
Ellerimi dizlerime koyup, ikibüklüm
Bir olağandışılık arayarak
Gördüğüm, duyduğum her şeyde
Öylece oturuyorum:
Güneş parmaklarını sürünceye dek
Koyu bir karanlığa
Bulanmış pencereme..

Bir gece kelebeği
Dolanıyor lambanın çevresinde
Usuldan bir rüzgâr esiyor
Yaşlı incir ağacının dallarına yürüyen
Sütün sesini duyabiliyorum
Deniz az uzakta
İç geçiriyor boyuna.

Seninle konuşurduk baba
Böyle gecelerde, iki bilge gibi
Karşılıklı bakışarak
Bazı şeyleri kavrayamasam da, dinlerdim
Belki sen de yeni bir şeyler bulurdun geçmişte
O dupduru yüreğini, yılların
Unutulmuş sularına bırakarak.

İşte bir minder daha koydum yanıma
Henüz sıcak
Sanki yeni kalkmışsın üstünden
Terliklerin şuracıkta, getireyim
Çayı da ocağa koyarım istersen.

Annemse haber bekliyor ruhlardan
Namaz kılarak, tesbih çekerek
Sen olsan
Gülerdin bıyık altından
- Ben gülemiyorum baba!
Ama bir insanı yüreğinde duymak için
Araya bazı kurallar
Koymaya ne gerek var
Anlayamıyorum, eğilip kalkmaya
Dualar okumaya?

2

Ağır aksak adımlarla yürüyen gece
Bana bir şeyleri anımsatıyor
Boynu uykudan arasıra düşerek
Pencerenin kanatlarına yaslanmış bir anne
Kuytu, karanlık bir yolda
Kocasının ayak seslerini arıyor
Bir çocuk, sedirin üstünde
Yüzünü ders kitabına gömmüş
Saate bakıp, geceyi dinleyip
Kitabından bir yaprak çeviriyor.

Sessizliğin sığınaklarına gömülmüş evlerde
Yanan tek tük ışıklar var
Bekçi düdükleri
Birbirlerine selam yolluyor
O daracık sokakların ardından
Bir vukuat yok
Asayiş berkemâl!

Sokakta biri bağırsa
Sanki tavan çökecek
Kadınla çocuğun üstüne...

Bu sokak ne zaman çınlar
Belli belirsiz ayak sesleriyle?
Bu kapı ne zaman çalınır?
Anne, görevini yapmış biri gibi
Usul usul kalkar yerinden
Çocuk ne zaman sıçrar?

Açılır kapı, girersin içeri
Yüzünde sarhoşlara özgü
Tuhaf bir gülümseme
Kaldırıverirsin omzuna beni
Sorarım: Baba niye geç kaldın böyle?
Eski bir türküyle
Kesersin sözümü...

3

Pijamalarını giydirdik
Sigaralarını, çamaşırlarını, terliklerini
Doldurduk bir çantaya
Saate baktım: Sabah yedibuçuk
Gözlerini tavana dikmiş öylece duruyordun
Arasıra bakışların
Usulca kayıyordu bana
Ben henüz öğrenmemiştim
Hasta babayı üzmemek icin
Gülümser görünmeyi..
Kardeşlerimin ağlayışlarını duyuyordum
Yandaki odadan
- Sen de duyuyordun

Bir şeyler söylemek istedin, konuşamadın
Bir yudum su içtin
İskemlenin üstündeki bardaktan
Sonra sessizce devirdin başını yastığına
Göstermek istiyordun sanki
Çok önceden öldüğünü..

Az sonra aniden patladı kapıda
Bir cankurtaran düdüğü...

4

Akşamdır. Güneş uyuklar evlerin çatılarında
Tasını tarağını toplayıp
Gitmeye hazırlanan
Bir gezgindir sanki
Hoşca kal demek için son bir kez uzanır
Gözlerini uzaklara bağlayıp
Pencereden dışarı bakan çocuğa.

Akşamdır. Babalar ellerinde ekmeklerle
Yürürler kaldırımlarda.
Genç bir oğlan
Ağacın altında şiir okur sevgilisine
Camları titreterek
Bir kamyon geçer sokaktan.

Akşamdır. Çocuklar el ele tutuşup
Dönerler artık okullarından...

... Çalar kapı
Görünür annenin sapsarı yüzü
Binlerce kanadı kırık kuş o sıra
Uçmaya çalışırlar kentin üstünde
Bağırırlar:
- Baba öldü!

5

Baba bana yürüdüğün
O yolları göster
Baba bana dünyanın
Yüreğine inen geçidi.

Baba durursam azarla
Tökezlersem kaldır beni

Toprağa süre süre
Arıttım yüreğimi
Ellerim kanıyor bak
Isırganlar yolmaktan
Sesim nasıl da kısık
Nehirlerin kaynağında
Durup da bağırmaktan.

Baba bana yaşamın
Çekirdeğini göster
Baba bana bu yolun
Sonundaki çiçeği.

Güneş giriyor koluma
Ömrüm çağırdı beni
Bu yolda yürürüm ben.

Baba şarkılarıma küfret
Bir gün eğer dönersem!

6

Senin düşlerin baba, bende
Bir ad buluyor kendine
Birbiri ardına ekleniyor sözcükler
Nemli duvarlarında kentin
Deniz köpüğü ve tuzdan dilleriyle..

Senin bakışların baba, bende
Sürüyor, filizleri gibi mutsuzluğun
Uzaklara bakan binlerce göz
Ufkun ardını kolluyor boyuna
Güneşin vurulduğu yerde boynunun.

Senin ölümün baba, bende
Bir anafora kapılarak
Yeniden doğuma dönüşüyor
Köklerini toprak altında saklama
Baba, oğlun daha yaşıyor...

7

Bu şiirleri toprağa gömeceğim
Sözcükleri tohum olacak
Çiçekler fışkıracak topraktan
Sevgilerin dal olacak baba
Uzanacaksın uzaktaki bir ışığı yakalamak için
Işık köklerine dolacak bir gün
Yorgunluğun o çiçekleri sulayan
Koca bir nehir olacak
Baba, acıların sürgün...

1978 - 82

AHMET ERHAN
(1958 - 2013)

Burada Gömülüdür, Bütün Şiirleri 1, S. 239-247

CAN BİLE CANIMI SIKIYOR BABA

Divane başımda yeller eserken,
Seni duymuyordum, of oğul derken,
Bana dediklerin, çekip giderken,
Şimdi birer birer çıkıyor baba.

Sana yoldaş gibi olamadım eş,
Hep senin sırtından geçindim beleş,
Ondandır ki içten bu dert, bu ateş,
O gün, bu gün beni yakıyor baba.

Sen yokken çırpınıp ahuzarımla,
Hala sürünürüm kalan yarımla,
Seni düşündükçe gözyaşlarımla,
İçimde şimşekler çakıyor baba.

O eski oğlunu gel de gör şimdi,
Butün yelkenlerim yerlere indi,
Ne kadar dert varsa sırtıma bindi,
Yavaş yavaş beni yıkıyor baba.

Seni bilemedim o zaman seni,
Gözüm görmüyormuş asıl seveni,
Şimdi pişmanlıkla ben inleyeni,
Gelen kancasına takıyor baba.

Meğer diken imiş gül sandıklarım,
Terk ettiler, o gün inandıklarım,
Ağıta döndükçe hıçkırıklarım,
Eller dönüp dönüp bakıyor baba.

Ne olur ki artık var olsa vefam,
İş başa düşünce kalmadı sefam,
Hele günden güne arttıkça cefam,
Can bile canımı sıkıyor baba.

Çare arıyorum, derdime çare,
Mülk desem kalmadı bir metrekare,
Çulum delik deşik, can pare pare,
Ömrüm sel hızıyla akıyor baba.

Saçlarım ağardı, tenim sarardı,
Gözlerim yoruldu, ferim karardı,
Artık günlerimin kalmadı ardı,
Ecel nefesimi tıkıyor baba...

MURAT DEMİR

ÇOCUKLAR VE BEN

Hiçbir çocuk bana; 'Baba!' demedi,
Ben hiç 'baba' olmadım ki!

'Baba!' diyen tatlı sesi,
Sokaklarda, komşularda duydum.
Sokaklarda, komşularda gördüm onları.
Koşuyorlar, gülüyorlar, oynuyorlardı,
'Ana! ' diyorlardı, 'Baba!' diyorlardı,
Koşup sarılıyorlardı boyunlarına.
Analar, babalar çocuklarını,
Öpüyorlar, okşuyorlar, seviyorlardı..

Hiçbir çocuk içtenlikle, sevecen,
Atılmadı, sarılmadı boynuma.
Benim hiç çocuğum olmadı ki!
Sevgilerin en kutsalı çocuk sevgisi,
Seslerin en güzeli 'Baba!' diyen ses,

Ben hep bu türkülü sesi dinlerim.
Ben hep 'Baba!' diyen sesi duyarım.
Bir çocuk bana doğru koşsa uzaktan,
Onu, birden sımsıcak ruhumla kucaklarım.

Gece yarısı bir çocuk ağlasa uzaklarda,
Anasından, babasından önce ben duyarım.
Günün haber saatlerinde,
Radyoda, televizyonda,
Dergilerde, gazetelerde,
Yollarda, sokaklarda,
'Öldürüldü.', Öldü.' derler
'Ah! .. Yavrum! ..' derim..

Oysa ne öleni bilirim, ne öldüreni.
Çaresiz, alıp başımı giderim.
Ağlayan analarla, babalarla beraber,
Uykuyu gözlerime haram ederim.
Oysa hiçbir çocuk bana 'Baba!' demedi,
Ben hiç 'baba' olmadım ki!

AHMET TUFAN ŞENTÜRK

DİYEMİYORUM (*)

Bir işe sıvanırken
ya da
bir uzun yola çıkarken oğlum
- baba değil miyim -
öğütler veriyorum.
Çoğuna burun kıvırıyor.
Gittiği yollardan benim de geçtiğimi
bildiği halde.
Hem onun gibi de değil,
kan ter içinde.
Neyse ki, aradabir de olsa,
sen haklıymışsın baba, diyor,
seni dinleseydim keşke.
O zaman şöyle diyesim geliyor ona:
Adam olacaksın, oğlum,
sen ancak
beni dinlemeye dinlemeye.

Diyemiyorum.

Varlık/Mart 1985)

ABDÜLKADİR MERİÇBOYU
(1917 - 1985)

(*) Bu şiir bilindiği kadarıyla yazdığı son
şiirdir ve küçük oğlu Ali'ye yazılmıştır.

A. Kadir, S. 236

GÜLLERLE GELECEĞİM

Bir sabah babacığım,
Bir sabah,
Yağmurlar yağarken
Gül bahçelerine,
Denizlere açılan
Sokaklardan geçerek;
Martılarla birlikte
Çığlık çığlığa
Bu şehri uykusundan
Uyandıracağım.

Bir sabah babacığım,
Bir sabah,
Yağmurları, gülleri ve denizi,
Başucuna bırakacağım...

GÖKHAN AKÇİÇEK

HAYATTA BEN EN ÇOK BABAMI SEVDİM

Hayatta ben en çok babamı sevdim,
Karaçalılar gibi yardanbitme bir çocuk,
Çarpı bacaklarıyla - ha düştü ha düşecek -
Nasıl koşarsa ardından bir devin,
O çapkın babamı ben öyle sevdim,

Bilmezdi ki oturduğumuz semti,
Geldi mi de gidici - hep, hepp acele işi -
Çağın en güzel gözlü maarif müfettişi,
Atlastan bakardım nereye gitti,
Öyle öyle ezber ettim gurbeti..

Sevinçten uçardım hasta oldum mu,
40'ı geçerse ateş, çağ'rırlar İstanbul'a
Bi helallaşmak ister elbet, diğ'mi oğluyla!
Tifoyken başardım bu aşk oy'nunu,
Ohh dedim, göğsüne gömdüm burnumu.

En son teftişine çıkana değin,
Koştururken ardından o uçmaktaki devin,
Daha başka tür aşklar, geniş sevdalar için,
Açıldı nefesim, fikrim, canevim,
Hayatta ben en çok babamı sevdim.

CAN YÜCEL
(1926 - 1999)

Bütün Eserleri 2, S. 31

KAAN'A

Doğru yolda olsan da
Veya yanlış
Her şart altında
Her şekilde
Ömrümün sonuna kadar
Sonra belki gökyüzünden
Büyük ihtimalle yedi kat yer dibinden
Senin hayatını merakla takip etmek üzere
Olur ya kol kanat germem gerekebilir diye hep hazır,
Okullarını birincilikle de sonunculukla da bitirsen,
Arsız uslu
Sevecen veya lanet
Başarılı başarısız
Zengin ya da fakir
Mutlu mutsuz
Avare de olsan bol gezen
İşsiz olsan da boş gezen
Beni sevsen de sevmesen de
Hiç görmek istemesen de
Bana benzesen de asla benzemesen de,
Ben senin sağlığın için dua etmek
Ve sana koşulsuz karşılıksız
Kabul etsen de etmesen de
Bilsen de bilmesen de,
Sadece sevgimi sunmak için yaşıyorum.

(İntizar - 2000)

HAKAN KARAHAN
(1960 -   )

KABRİSTAN VE NÜFUSU

Babam nüfustan düştü
üstünde tahtalar var,
ben koydum, kardeşler
ve benler, üstünde tahtalar var
nüfus beni zedelemedi,
babam zedeledi,
katıydı.
Tuttum, katıydı...

Nüfusu zedelemedi,
babam beni zedeledi.

Katı böyle, babam öyleydi, katı,
öylece kalakaldı toprakta.
Şimdi toprak, yumuşak.

SEYHAN ERÖZÇELİK
(1962 - 2011)

Kitaplar, Toplu Şiirler (1980-2003), S. 396

KIZIM İÇİN

Dün gece rüyada güzel kızımı
Tam sevip öpecek anda uyandım;
Bağrımın içinde gönül sızımı
Olanca hızıyla duyup da yandım

Açılan kollarım yanıma düştü,
Kızımın kokusu canıma düştü;
Ayrılık kor gibi kanıma düştü
Derim alev alev yanıyor sandım.

Uykunun ne zaman içiyle dışı!
Kışın ilkbaharı, baharın kışı...
Ah bu rüyaların yarım kalışı!
En acı sevinmek buymuş inandım.

1933 Adana

NECMETTİN HALİL ONAN
(1902 - 1968)

Necmettin Halil Onan'ın Kişiliği,
Eserleri ve Şairliği, S. 27

KOCA YÜREKLİ ADAM

Koca yürekli adam, babam
Korkusuzca girdiği kavgalardan
yara almadan çıkan.
Eşkıya, hain, çıyanları
heybetiyle kovan.
Çilenin ablukasından
alnı açık, başı dik çıkan.
Koca yürekli adam.

Kan ağlarken yüreği,
gözünde nem görmediğim.
Beş parasız günlerin sabahında,
kısmet tellallarına minnetini duymadığım.
Dünyanın kalleş şövalyelerine restini çeken,
Koca yürekli adam, babam.

Çelikten leblebiyi öğüten dişleriyle,
Avuçlarımla dağları denize dökerim,
diyen dilleriyle,
Yorulmak bilmeyen zırhlı bedeniyle,
Tırnaklarıyla hayatın kalbine tutunmuştu,
Koca yürekli adam.

Daha dün yaşadım dediği,
Yetmiş yıllık ömür.
Küsmüş hayatın fildişi kulelerine,
Tırnaklarını geçirmiş kendi yüreğine,
Kanattıkça yüzü gülüyor,
dili söylüyor.
Konuş, konuş, sakın ha susma,
Koca yürekli adam,

Derdini söylemeyen,
kimseye eyvallah etmeyen, minnetsiz adam,
yürüdüğünde yeri titreten, kıymet bilen,
kıymetini bilmediğim, derdimi söyleyemediğim,
koca yürekli adam, canım babam...

SIRRI ÇINAR
(1964 -   )

Gökyüzü Kırpıntıları

KÜL KAHVESİ

anlatmak için babamı
oturdum bu şiirleri yazdım
yetecek mi sözcüklerin gücü
bir ömre yayılan insanı
şiirsel bir imgeye dönüştürmeye

kış gecelerinde oturup
gezgin öyküleri anlatırdı gülerek
kıssalar örerdi gençliğinden hep
hissesi gizli kahramanı belirsiz
sorardım sorardım söylemezdi
serüvenlerin başından geçtiğini

türkülerle vurur özlemlerini
sevdasını tabakadan sarardı
bir ayıngacı dikkatiyle
kız saçına benzer
bir tütün müydü yaktığı
tütüne benzer bir kız saçı mıydı
yüreğini yakan

öfkesine yapışıktı gülüşleri
çarşılardan dönünce balonları sönmüş
uzanırdı merdiven başındaki şilteye
fırsatçılarına söverek pazarın
çökerdi kalemle kâğıdın başına
alamadıklarını yazar toplar çıkarırdı
deseninde kuşlar bakan heybesinden

annemse üç parça şey için
kaleme sarıldı diye gülerdi uzaktan
o çarpıp çıkaradursun harcamalarını
eli dirseklerine kadar hamur içinde
söylerdi zihninden matematiğin sonuçlarını
öfkelense de gözleri kızararak
babam annemden yapardı sağlamasını

dostlukları kül kahvesi kadar
köpüklüydü her zaman
kar yağmadan damları sıkıştırır
kaysı aşılardı zerdaliye bahara doğru
yel çıkar yağmur çoğalır zemheride
köşeden damlamaya başlamadan tavan
hırsından kendi akardı babam.

1995

HİDAYET KARAKUŞ
(1946 -   )

Ateş Mektupları, S. 79-81

O BENİM BABAMDI

Gittiğinden beri tuhaf bir istek var
ona deli gibi sarılabilmek için,
Yanı başımdayken onu öpemediğim
her saniye toplanıp geldi dudağıma
Herkese, ona karşı olan kızgınlığımı
anlatırdım, hatalarını
Bilmezdim o vakit hata yaptığımı
Şimdilerde vurgulu bir sözcük var dilimde,
Ne söylersem söyleyeyim,
sonuna muhakkak sıkıştırdığım.

Annemi kızdırırdı, evet ama o benim babamdı,
Beni üzdüğü zamanlarda oldu,
ama o benim babamdı,
Özgürlüğümü çalıp gökteki şahine satmıştı
ama benim babamdı o,

Bencildi bir duvara satmıştı ruhunu
ama o babamdı benim.

Anormal sinirlenirdi,
Birden parlamasının ardı sıra
su dökülmüş ateşe dönerdi
o benim babamdı

Elinde bir tılsım taşırdı sanki,
Çiçekler açar bolluk gelirdi tuvale dokununca
Usta gölgeler atardı manzaraya,
Babam işini bilirdi.

Her şeye muhalefet olmaya bayılırdı,
Annemi son raddeye kadar kızdırmaya da.
El şakasına hiç kızmazdı.
Bir dizlerinden gıdıklanırdı,
Oraya da kimseyi yaklaştırmazdı,
Babam bizi çok severdi,
o benim babamdı.

Doğanın hastasıydı, kronikti
Özlü sözleri yoktu ama
İçinde onlarca filozof yaşardı,
o benim babamdı.

Sevgiden uzak yetişmiş, biraz da fesattı
ama o benim babamdı
Gençliğinde çok canlar yakmış,
Evlendiğinde de karısına son nefesine kadar aşıktı,
o benim babamdı

İdeallerine açık elliydi
Arkadaşsız, 53 yaşında kara kuru,

ela gözlü, yakışıklının tekiydi,
o benim babamdı.

Sürpriz yapmaya bayılırdı,
Hediyeler taşırdı evine,
Oda bizim için yaşardı,
Nefes alışı dolanırdı evin içinde,
4 paket sigaradan fırsat bulduğunda.
Horlardı geceleri kara kuru bir bulut gibi,
Yastığa başını koymadan dalıp giderdi,
O benim babamdı.

Hastayken kalbini tutar gözlerime bakardı
Ben de seni seviyorum derdim sessizce kulağına
Üç dişiyle gülmeyi başarırdı
Aklarını severdi kara saçlarını örten,
Ağlardı,
Duyguluydu, romantikti
Her şeyden önemlisi
Benim babamdı.

İlkleri bayılırdı yaşamayı ama en çok ta yaşatmayı
Öldüğünde de bana birçok ilk gibi yaşatmıştı,
İşte yine yapmıştı yapacağını,
İlk kez onsuz bırakmıştı beni
İlk defa horultusuz bir gece geçirmiştim
Daha birçok ilki bana o yaşattı,
Yetimlik gibi
Hayatta yalnız bırakmıştı işte beni.

Acısıyla, tatlısıyla,
Yanlışıyla, doğrusuyla,
Bağırtısıyla, sessizliğiyle,
Siyahıyla, beyazıyla,
Belki de biraz grisiyle.

O BENİM BABAMDI...

TÜLİN AÇIKTEPE

OĞLUMA AĞIT

Güneş doğar, gözüm görmez
Zaman ağlar Vedat diye
Gözlerine uyku girmez
Anan ağlar Vedat diye

Çiçek açar, kuşlar öter
Yüreğimde diken biter
Kokusu burnumda tüter
Bu can ağlar Vedat diye

Senin yerin mezar değil
Bu dert kalbe sığar değil
Oğul! Yalnız dostlar değil
Düşman ağlar Vedat diye

Tek elmamın yarısıydın
O canına nasıl kıydın
Genceciktin akıllıydın
Duyan ağlar Vedat diye

Uçup gittin bir kuş gibi
Beyninden vurulmuş gibi
Bir felâket olmuş gibi
Cihan ağlar Vedat diye

Canım ciğerimden aşar
Ayağım ardından koşar
Sensiz Ümit nasıl yaşar
Her ân ağlar Vedat diye

Kader bana attı pençe
Dünyam oldu paramparça
Düşündükçe var oldukça
Baban ağlar Vedat diye.

1973

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN
(1926 - 1984)

Taha Toros Arşivi, 523733

OĞUL KOŞMASI

- Vedat'a -

Zirve seni bekliyor,
Dağın kıymetini bil.
Sanma ki yükselmek zor,
Çağın kıymetini bil.

Üşenme emek için,
Mutluyum demek için,
Üzümü yemek için,
Bağın kıymetini bil.

Yokluk göründüğü an,
Çabuk yıkılır insan,
Azı beğenmiyorsan,
Çoğun kıymetini bil.

Elin, ayağın, başın
Annenin, arkadaşın,
Suyun, toprağın, taşın
Göğün kıymetini bil.

Oğlum benim, bir düşün
Değeri var mı dünün?
Yarın çok geç ömrünün
Bu gün kıymetini bil...

ÜMİT YAŞAR OĞUZCAN
(1926 - 1984)

Hürriyet, 8 Haziran 1973, S. 7

OĞULDUYUM

Ne zaman düşse oğlum
ben de onunla uçuyorum asfalttan bir uzaya
her kaçışında su boğazına
ben de oğlumla boğuluyorum

Ben değilim artık ben
değil mi ki o siyah benler (gözleri onun) bitti bende

İşte böyle
böyle ağrıyıp duruyor boynu
oğlu asılan o babanın.

ERDAL ALOVA

Alova Toplu Şiirler (2008 - 1973) S. 231

OMUZUMDA

O, omuzumda oturuyor benim,
Kimseye görünmeden:
Yabancı göze görünmez
Onu yalnız ben görebilirim.
Şakaklarımı okşuyor tatlılıkla
Ve sıcaklığıyla ellerinin
Hafifletiyor ağırlığını
Dayanılmaz acıların:
Istırapla mıhlandığımda,
Kederle çarmıhlandığımda,
Ve hayatın boyunduruğunda
Donduğunda kanım;
Ve bir ölüm öpücüğü gibi
Acı, deldiğinde kafatasımı,
Odur silen alnımdaki teri
Sevecen eliyle.

Ayaklarımı çelip de
Beni yolun ortasında
Deviren yorgunluk
Ansızın siliniverir!
Ve hazırım yeniden
En uzak yollara gitmeye;
İçimde bir sevinç
Dudaklarımda bir gülüşle;
Bu demektir ki
Oğlum öptü beni;
Omuzumda oturan,
Kimsenin görmediği.

(lsmaelillo)

JOSE MARTİ
(1853 - 1895)

(Küba)

Çeviri: Ataol Behramoğlu

Göklerde Eriyip Gitmek İsterdim, S. 46

ÖLÜM

1.

Evimizde babamın taziye günü
Güneş bütün hışmıyla yükseliyor
evin tepesinde
Seviyordum, çok seviyordum
Yaradanda daraldı gömüt
Asi gizini seviyorum gömülüşün
Toprağın mahmur çehresini
Seviyorum bağrındaki otları ve çamuru.

2.

Ey ateşin alevi eğer alacaksan
Buzları çatlatma, selamı titretme
Ateşin bağrı bir küre olacaksa
Yeri biz bekleyeceğiz ahret uyurken
Ateş yaşlı da olsa
Seninle döndü o eski şaşkınlık
Geçerli zamanla,
İşte güneş eski hatır günlerinde
İki göz kapağı altına battı çocuk
Oysa aynı çocuk ufku da gördü.

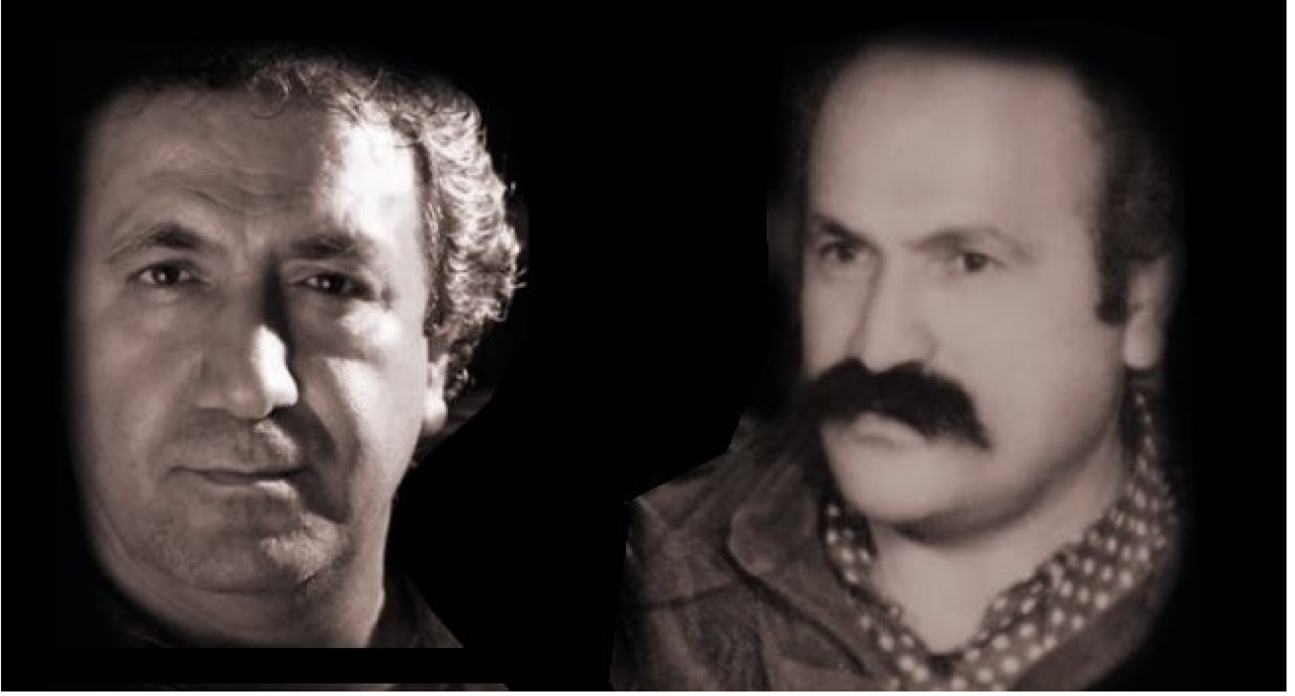
Evimizin üstünde parladı sessizlik,
suskunluk ağladı
Babam şimdi öldü. Kökler kuru.
Ve yıllar bitkin.

ADONİS
(1930 -   )

(Suriye)

Çeviri : Metin Fındıkçı

Güllerin Aydınlığından, S. 30-31

SEN BENDEN GİTTİN GİDELİ

Öyle ağırım ki kendime
Sen benden gittin gideli
Terim küs olmuş tenime
Sen benden gittin gideli

Öyle bıkmışım ki kendimden
Kurudum düştüm dalımdan
Sanki ruhum çıktı canımdan
Sen benden gittin gideli

Bir cefam var idi bin oldu
Aktı gözüm yaşı sel oldu
Yaz baharım döndü kış oldu
Sen benden gittin gideli.

MAZLUM ÇİMEN

Mazlum Çimen bu şiiri babası Aşık Nesimi Çimen'i Sivas Madımak Oteli yangınında kaybettikten sonra onun için yazmış ve bestelemiştir.

SEN BİZİM İÇİN HER ŞEYDİN

Sen var ya,
Ölçümsüz bir değerdin bizim için.
Aldığımız nefes,
Kokladığımız gül,
Düşlediğimiz gelecek
Ve beynimizde filizlenen düşünceydin.

Sen var ya,
Bitimsiz bir akarsuydun bizim için.
Meleklerin kıskandığı kadar temiz,
Dostlarının imrendiği kadar sıcak,
Doyamadığımız kadar gerçek
Ve bir o kadar da inceydin.

Sen var ya,
Sonsuzluğa açılan bir gemiydin bizim için,
Öylesine dost canlısı,
Öylesine güler yüzlü,
Öylesine imrenilecek,
Öylesine yüceydin.

Ve sen bizim için her şeydin...

MUHSİN KÖKTÜRK

(32 yaşında yitirdiğimiz oğlum Tolga KÖKTÜRK için)

SONRASIZLIK

- babama -

Çok mu uzar gecenin kendini kanıtlaması
bir yağmur tanesi hızını kesmişken sağnakların?
Oysa sen deniz ortasındaki şaşkınlığımsın
Rüzgara da küstüm, küstüm işte, kimse bağışlamasın
Şarkılardan kaçışım hep bundan.

Siz hiç bahara çiçekten yoksun girdiniz mi?
Benim kalbimin yarısı yaşadı bunu
Diğer yarısı da anılarla incindi.

Susmakla başlayan her elveda bir çerçeve parçalar
Duvara sığmayan görüntüdür hüzün
Kuşların olağan göçü sanırız
Meğer ki bir çiçek kendini erken soldurmakta...

Artık belaysa gecenin kendini aldatması
Yıldızlar hep yanlış yörüngeye dağılır
Bir bıçak darbesidir uçurum dipleri de
Kanattıkça çiçeklere eksik renk bağışlayan...

Gidişini sorsam, zamansız bir yaprak dökülür takvimlerden
Gel diyemem, yüzlerce mum birden söner kalır içimde.

CİHAN OĞUZ

Pencere, Temmuz-Ağustos 2000, Sayı: 23

YAVRUMUN MEZARINDA

Bir sert rüzgâr esse idi, ovaların yüzünde.
Sanırdım ki benim körpe fidanımı sökecek;
Elmas yaşlar parlasaydı, o gök elâ gözünde.
Sanırdım ki yanağının güllerini dökecek.

Ömrün uzun yıllarını ona pek az bulurken
Kanadından yaralanmış bir kuş gibi yıkıldı;
Üzerine sıkı sıkı bastırdığım göğsümden
Ayrılarak şu dar, soğuk kabr içine tıkıldı.

Zalim ölüm, ummadığım bir saatta benim de
Hayatımın sevincini, ümidini hep aldı;
Birçok acı düşünceler... İşte bana bu kaldı!...

Bir örülmüş mezar gibi ıssız kalan evimde
Benim dahi üzerimde onu örten şu mermer;
Beni dahi kemirmede onu yiyen şu aç yer!...

MEHMET EMİN YURDAKUL
(1869 -1944)

Türk Sazı, S. 68

YOKLUĞUNA ALIŞAMADIM

On yıl oldu aramızdan gideli,
Bir gün bile seni unutamadım,
Evlatlar bana da baba diyeli,
Kendimi bir kere avutamadım.

İçimi yakıyor senin özlemin,
Unuttum zevkini içten gülmenin,
Ölümün açtığı yara çok derin,
Sancıyı yürekten hiç atamadım.

Her zaman ardımda bir güçtün baba,
Desteğine her an muhtaçtım baba,
Başımda onurlu bir taçtın baba,
Doya doya tacı hiç takamadım.

Her zaman doğruluk timsali idin,
Kırıldın çok zaman, hiç eğilmedin,
Doğru bildiğinden ödün vermedin,
Nasihat ettin de, ben tutamadım.

Şerefe, namusa dil uzattırmam,
Sülaleme asla çamur attırmam,
Eşimi, dostumu asla sattırmam,
Çok namert gördüm de, ben olamadım.

Neyse babam sen gözümde yiğittin,
Bizi adam gibi terbiye ettin,
Tanrı'nın emriyle vakitsiz gittin,
Yokluğuna asla alışamadım...

İBRAHİM COŞAR

YOKLUĞUNDA

Yokluğunda;
Matem kokan saçlarımı dağıttım geceye
Yetim çiçekler gibi
Hasretin büyüdü kalbimde.
Biliyorum baba;
Serçeler göç etmez
Ve kar altında kalmaz umutlar
Biliyorum;
Hiçbir acı sonsuz değil
Puslu bir cam ardından bakıyor
En keskin ayrılıklar.
Gurbet değmiş türkülere,
Çalınmış çocukluğuma,
Dar yollara sığmayan hayallere
Emanetsin şimdi.

Bense dalgın sularda yüzüyorum,
Belli belirsiz gülümsüyorum
Sensizlikten çığ düşüyor
Vakt-i sehere
İçimi çize çize geçiyor hüzünlerim
Kader mi, değil mi bilmem ama
İçimde isyan var bu ayrılığa...

LÜTFİYE SİRKA

Derleyen: Semiramis Kanbak

www.siirparki.com